Ч. 136 (13.084). Львів, четвер 23. червня 1932. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 28·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Чи Франко заслужив на нагробник?

Львів, 21. червня 1932.

У 45-ім числі „Нової Зорі“ находимо дві довгі сторінки вогненої полеміки з „Ділом“ на тему атеізму Франка. Д-р О. Назарук вяже цю вибрану собою тему з двома іншими справами: жертвенністю громадянства на нагробник Франкові і культом ідей Франка. Дискусія ведена в такій площині кінчиться наскрізь демаґоґічно і замазує основну справу ріжними другорядними.

Передовиця, поміщена у ч. 129. „Діла“ п. з. „Чи Франко був безбожником?“ із чисто технічних причин попала на першу сторінку; є у ній деякі думки, за які сама редакція „Діла“ не має причини вести аж принципіяльної боротьби, тим більше, що поняття релігійности у поетів дуже широке, розтяжне. Всесвітня література дає сила прикладів (возьмім хоч би Шевченка або Міцкевича), як то поети, що хулили — каялись і не переставали бути глибоко-релігійними, хоча й не на міру формальної релігійности.

Те, що про рлігійність Франка було, на думку п. Назарука, переборщене чи зовсім невірне у згаданій статті „Діла“, редактор „Нової Зорі“ вивертає вверх дном таким твердженням: „Світогляд Франка належить до найстрашніших зі всіх світоглядів, які колинебудь появилися серед людства“. Із цього виходило би, що д-р Назарук небагато знає фільософічних світоглядів, якщо зараховує світогляд Франка до найстрашніших. Здається, не перебільшимо ні трохи, коли скажемо, що Франковий світогляд ні трохи не страшніший із погляду своєрідного католицизму, в імені якого виступає д-р Назарук, ніж світогляд таких національних поетів інших великих народів як Шекспір, Ґете, В. Гюґо, Кардуччі, Пушкин, Ібсен і Сервантес. Всіх їх можна з однаковим правом назвати атеістами, якщо підбирати з їх творів ріжні цитати методою д-ра Назарука.

Та ось характеристичний факт: усіх цих поетів, без огляду на те, який хто світогляд добуває з їхніх творів, шанує весь нарід і кожний із них має памятник, збудований жертвенністю всього народу. У даній випадку річ іде навіть не про памятник Франкові, а про звичайний нагробник на його могилі. „Нова Зоря“ вдаряє у великий дзвін із цього приводу і каже, що тут іде про пропаганду культу Франка серед народу. Знаючи ідеї Франка, можемо твердити, що нема нічого більше незгідного з цими ідеями як пропаґувати його культ, робити із нього якогось святого. Ніякий культурний нарід не піддержує нині такого середньовічного ідолопоклонства.

„Нова Зоря“ покликується на те, що на Радянщині саме пропаґують культ Франка, бо світогляд Франка „це основа того, що опісля зявилося у большевизмі“. Всім відомо, що Франко визначувався все своє життя незвичайною толерантністю, боровся з усяким фанатизмом, ненавидів насильства і боронив прав свобідного розвитку одиниці в суспільності та державі. Все це ідеї саме протилежні большевизмові і тому фанатизмові, якого речником є д-р Назарук. На нашу скромну думку, багато страшніший для людства саме такий світогляд, який ширить зі сторінок „Нової Зорі“ д-р Назарук: світогляд засліпленого фанатизму, що не вміє оцінити ні зрозуміти ніяких інших ідей. У цьому пункті д-р Назарук на ціле небо ближчий до большевиків, ніж Франко, з якого творів промовляє неодна із найкращих християнських чеснот.

Не треба бути пропаґатором ідей письменника ані навіть погоджуватись із ними, щоби почувати свій моральний обовязок скласти лепту на нагробник людині, яка все своє життя жертвувала безкорисно для громадянської, великої культурної праці. В Італії — країні папської столиці стоять памятники у честь таких як Ґалілеї, яких церква навіть виклинала, добачуючи у свій час єресь там, де її зовсім не було. Редактор „Нової Зорі“ вважає можливим напр. друкувати в ній постійно афоризми китайських і японських фільософів, які є поганами і чимало інших, яких світогляд не має нічого спільного з католицизмом, і сам він уважає не зовсім пригодним.

Не тільки із творів Франка, але й з кожного іншого великого письменника, ми приймаємо тільки те, що відповідає нашому світоглядові. Дарма, що Шевченко — православний і Жеромський — кальвініст, найвірніші католики не вважають розумним ставити їх за це на „індекс“ і твори їх читають навіть у школі. Причинитись до нагробника на пустій могилі людини, що все життя тільки працювала та терпіла за свою працю це один із тих обовязків, що найближчий науці Христа. Якщо в редакції „Нової Зорі“ панував би справжній християнський дух, то в момент будови нагробника Франкові ми повинні би звідти швидше почути навіть слова вибачення помершому грішникові, що помилявся, ніж слова тої зоольоґічної ненависти, які ллються на поета у такій хвилині.

Редактор „Нової Зорі“ повинен би більше ніж хтонебудь інший мати вибачення для т. зв. грішників, коли сам стільки літ вів пропаґанду атеізму зі завзятістю та ненавистю, якої ніколи і ніде не вів так безпабашно Франко. Тому то й нині, коли він уважає себе наверненим праведником, не повинен би вкладати у свої проповіді того самого духа середньовічної нетерпимости.

Напрямні аґрарної політики Польщі на рік 1932—33.

2) Справи інших продуктів та преференції для краєвих сирівців.

Конференція занялась окремо справою кредитів для млинарства, а то тому, бо закупно збіжа млинарями, перемелення його на муку на власний рахунок та маґазинування муки для пізнішої продажі впливає також додатно на вязання збіжа і здержування його перед наглою продажею, а цим причиняється до унормовання його цін. Очевидно кредити для млинарів залежні від державних банків, та ті не роблять великих надій у цьому напрямку.

Довшу дискусію викликала справа вивозу бараболь, консумпційних як теж й на насіння. Головним осередком продукції бараболь є Познанщина та Поморя, а дальше Галичина й інші українські землі. Познанщина і Поморя, які продукують добрі роди бараболь, робили спроби висилки їх навіть до таких далеких країв як Марокко, Єгипет, Палестина, Анґлія і т. д. Це все були очевидно піонірські посилки, які покищо експорту бараболь не поправлять. Однак поважним відборцем цього продукту є Франція, де, як відомо, бараболі зводяться за 2—3 роки, а тому треба завсіди спроваджувати нові бараболі на насіння. Союз Експортерів Бараболь у Торуні, заснований рік тому, експортував до Франції й Бельгії бараболі на саджения в ціні по 12—14 зол. за 100 кг. льоко французько-німецька границя. Це така поважна ціна, що вона дала притоку ініціяторам цього Союзу виступити на конферецї з проектом утворити такий союз чи поширення істнуючого на цілу державу. Індивідуальні купці можуть тут мало зробити, бо бараболі треба везти до цих країв восени (там вчасніша весна й раннє саджения), ці бараболі там закопати і щойно з весною їх продавати. Очевидно, що бараболі на насіння мусять мати відповідні атести з хліборобських організацій, чи з хліборобських палат. Конференція прийшла до висновку, що треба ще залишити цей льокальний Союз для дальшої праці і щойно в майбутньому старатися зорґанізувати загально державний союз експортерів бараболь. Цією справою повинні би поцікавитися ближче наші кооперативні установи, а то тимбільше, що збут на добрі бараболі з атестом про їх здорове походження, з районів, де нема бараболяного рака, має все вигляди на успіх.

Справа преференцій для краєвих сирівців, які можна зужити в краєвій індустрії, була теж докладно обговорена. Одначе показалося, що тільки деякі сирівці можуть покищо бути доставлені у відповідній кількості та якості і до них треба би прикласти законні постанови для їх упривілеєння перед іншими сирівцями. До них сирівців, які вже є у відповідній кількості, належать лен і конопля. Виленське Льнярське Товариство розвинуло надзвичайно живу акцію за продукцією доброго лену і конопель, але рівночасно зорґанізувало для цих своїх продуктів добрий збут, передусім за кордон. Тепер поставило домагання, щоби в усіх ділянках промислу, де вживають ютових виробів, уживати лену і цим збільшити його консумцію у краю. Прикладом — міхи на цукор, на сіль, на збіжа уживають досі з юти, спроваджено! з далеких країв (Індії). Якби тільки отсі три ділянки уживали льняних міхів, знаменитих до прання, то вони вийшлиб не тільки дешевше, але сконсумували би більшість краєвої льняної продукції.

Ця справа важна також і для нас, бо поважно у нас ще не забралися ані до пропаґанди управи льону, ані поважно не думають про його збут. Бо те, що збувається у нас в повісмах і клочу, це тільки принагідне і далеке від тих можливостей, які на цьому ринку істнують. Наші кооперативні організації повинні би про це подумати і очевидно взятися не тільки за орґанізацію збуту, але передусім за орґанізацію його продукції. Зразком — як багато можна зробити в цій ділянці за короткий час — є саме згадане вище товариство у Вильні, якого праця дає дуже добрі висліди.

Конференція обговорила теж справу преференцій для краєвих олійних рослин та винесла постанови, які обмежують уживання рослинних товщів спроваджених зпоза кордону.

Конференція занялася теж питанням творення мясних бірж у більших містах у краю, як тих організацій, які мали би устійнювати ціни мяса. Іде про те, щоби мясні продукти не відбігали від цін, які платиться за живину продуцентові. Досі істнує тільки одна така біржа, і то недавно основана у Варшаві, та вона має за завдання тільки стежити за цінами, без можливости реґулювати їх у власному обсягу праці. Вона тільки списує ціни та подає їх до відома відносній владі, яка знову має змогу при допомозі адміністраційного апарату впливати на знижку маржі, себто ріжниці між цінами живими і цінами мяса. Конференція прийшла до висновку, що творити такі біржі у більшій кількості — покищо нема потреби.

Крім цього конференція приняла низку постанов у справі залізничих тариф при перевозі хліборобських продуктів, а саме в напрямку їх знижки та полекші, беручи на увагу при цьому обем і ціни продуктів.

Треба підкреслити, що багато з обговорених на конференції справ, має дуже мале відношення до нас, а то тому, що ми не маємо ніякого безпосереднього впливу на ті установи, які їх виконують. І так коли польське хліборобство користає з ріжного рода кредитів, нпр. реєстрових і зачетових, коли воно має своїх представників в П.З.П.З. (Паньствове Заклади Пшемисльово-Збожове), коли воно має вплив на союзи експортерів збіжа і бараболь, коли воно може домагатися льокування своїх сирівців у польському промислі, то ми можемо тільки використовувати істнуючі апарати і поневолі пристосовуватися зі своїм збутом до істнуючих можливостей. Одначе треба сказати, що ми ще далеко не використовуємо тих можливостей — ні в хліборобській продукції ні в хліборобській торгівлі, і треба би нашим організаціям взятися за ці справи ближче, бодай так близько, як це ми вже зробили в себе у продукції тваринництва.

Інж. Евген Храплився.

ТЕАТР, КОМУНІЗМ І РОЗМОВА МІЖ ПРИЯТЕЛЯМИ.

В останніх днях Львів був ареною одної афери, яка широким відгуком відбилась далеко і поза його мурами, які нераз уже вславлювались подібними історіями, та яка є надзвичайно характеристичним причинком до пізнання нинішніх польських відносин та подекуди й взагалі часів, які переживаємо. Маємо у цій афері образок із культурно-мистецького життя, маємо сніп світла на взаємини поміж найчільнішими пресовими органами того самого польського політичного табору, маємо покажчик настроїв і культурного рівня львівської вулиці, маємо врешті маркантний приклад безприкладної у своїй облуді та у своєму цинічному забріханні — більшовицької пропаганди.

Це так звана афера „пацифістичної" відозви, прозвана теж „аферою Леона Шіллера". Розпочалося, як звичайно, від „ревеляції" краківського „Ілюстр. Курера Цодзенного", який заалярмував польські артистичні, головно театральні, та адміністраційно-політичні чинники, що головний режисер львівських міських драматичних театрів, Леон Шіллер, разом із кількома іншими польськими драматичними артистами підписав радянофільську відозву, що протестувала проти всяких затій збройного походу проти СРСР та одночасно недвозначно прославляла Рад. Союз. Цей алярм підхопила львівська ендецька і брукова преса, яка повиписувала негайно правдиві „Räubergeschicht-и" про Шіллера та комуністичне гніздо у львівському міському театрі, після чого прийшли інтерпеляції на міській раді, протести артистів проти причіплювання до них комуністичної марки, врешті — як повна сатисфакція для „Кур'єрка" й ендеції — зірвання звязків поміж дирекцією театру і Шіллером. Поліційні ревізії й арештування поміж артистами не належать до цієї історії, бодай формально, тому, що в півофіціяльному комунікаті сказано виразно, що ті ревізії й арешти не стоять у звязку з „пацифістичною" відозвою...

У цілій цій афері три факти не підлягають ніякому сумнівові:

1) що львівська публика та „курєркова", ендецька і брукова преса, призвичаєна в найбільш виводний спосіб упрощувати всі проблеми, переплутує т. зв. ліві, — а по правді нові, новаторські й експериментаційні — мистецькі течії, які з комунізмом не мають нічогісінько спільного, з лівими суспільно-політичними напрямками, підтасовуючи їх теж під загальний більшовицький прапор;

2) що більшовики печуть на цьому культурному й суспільному примітивізмі „Курерків" і „Поранків" свою печеню, граючи ролю протекторів покривджених та переслідуваних „лівих" мистців, стараючись одночасно втягати тих мистців у суто політичні імпрези, масковані всякими буцім-то аполітичними нпр. „гуманітарними" гаслами;

і 3) що система, створена і далі фанатично ведена „Курерками", мститься інколи і на власних політичних співвизнавцях, ба навіть і на їхньому національному престіжеві, та щораз частіше доводить до „приятельських розмов", з яких посторонні мають і забаву і науку...

Зясовуючи ближче виществердженi факти, треба нпр. висловити найвище здивування, як можна безапеляційно проклямувати когось комуністом за те, що він студіює питання усуспільнення театру чи театральні експерименти, випробувані і на радянських сценах. Ми боремось теж і будемо боротися з політичним радянофільством в усіх його видах і формах. Але на гурра-патріотичній кампанії „Курерків" у цих останніх польських театральних перипетіях можемо перевірити небезпечні наслідки такого поверховного й примітивного переплутування зовсім інших ділянок життя, зовсім ріжних проблем, — і на цю небезпеку звертаємо увагу й нашого громадянства, яке у відношенні до т. зв. „лівих" мистців попадає інколи у подібне небезпечне непорозуміння, без ніякої користи для рідної культури і рідної нації штучно побільшуючи ряди псевдо-комуністів. Річ ясна, що поміж театр. артистами чи іншими мистцями можуть бути такі самі свідомі комуністи, як поміж письменниками чи журналістами і так само є ясною і зрозумілою вимога чистити з комуністів театр, як кожну іншу установу, утримувану з громадських грошей. Але який глузд навісну вмовляти в когось комуністичні погляди, яких дана людина відпекується і кидати тінь на цілу установу?!

Щодо використовування більшовиками таких ситуацій — то й у даному випадку маємо яскравий приклад їх безоглядности та грубошкурности. Не маємо ніяких сумнівів, що ця львівська „пацифістична" відозва, прикриваючись пацифістично-гуманітарним рухом серед інтелектуальних сфер Заходу, — була роботою більшовиків і par excellence політичною інтригою. Не маємо теж ніяких сумнівів, що під ту відозву збирали підписи некомуністів поруч із безсумнівними комуністами та радянофілами навмисне з чисто провокаційною метою, щоби тих випадкових людців, жертви своєї легкодушности чи наївности, скомпромітувати і силоміць кинути на них тінь комуністичних симпатій. Знаємо, що з цією відозвою ходив дехто до деяких таких українських мистців, які абсолютно нічогісінько не мають спільного з радянським і радянофільським табором, впевняючи їх, що це „ніщо небезпечного" і що ту відозву „всі" підписують.

Але, підхоплюючи компромітацію усіх тих, що через свою — делікатно кажучи — наївність найшлись у такому мало почесному товаристві, „Курерок" і цим разом пересолив і заварив такої каші, що вона показалась нестравною і для самого санаційного табору у Львові. Річ у тім, що директором львівського міського театру є чейже п. Вілям Гожица, посол ББ., який не міг бути надто вдоволений з кампанії, яку раптом розпочав з курерковим „темпераментом" інший посол з ББ. — п. Маріян Домбровський. І ось ми є свідками трохи ґротескової ситуації: ... орган санації „Слово Польске" вперше від ... своєї санаційної карієри наговорило болючі і прикрі слова правди санаційному „Іл. Курєрові Цодзенному". У числі з 18. ц. м. „Слова Польського" маємо цілу передову статтю під заг. „І. К. Ц.", в якій читаємо таку медом текучу характеристику „діяльности" того краківського органу, прозваного „комерційним пресовим підприємством":

„...Чи треба ближче доказувати і толкувати, яке спустошення, хаос, дезорієнтацію, дефетизм, скривлені і наскрізь неправдиві поняття та свідомість витворює той часопис в умах і уяві пересічного читача, коли йому найтовстішим друкарським шрифтом вкладає день по дні до голови порції безспірно брехливих, в найкращому випадку страшенне роздутих і переборщених відомостей про те, що на тутешньому терені діється або буде діятися... Методи „Тайного Детектива" не можуть бути стосовані до політичних справ... Зверталн вже на це увагу у Варшаві політичним редакторам „ІКЦ", але на жаль безуспішно..."

Як мило читати ці слова. Жаль, що й ІКЦ не відповів подібними поуками свому львівському товаришеві. Бо тоді обидві сторони мали би слушність.

Дебата над українськими справами в Палаті Льордів.

Льондон, 18. червня 1932.

Майже весь день 15-го червня у Палаті Льордів заняли дебати над меншостевими справами, в головну чергу над українськими.

Дебату розпочав льорд Ноел-Бакстон, як головний бесідник; участь в ній брали Льорд Сесіль, льорд Дікінсон, а від уряду льорд Гейлшем секретар війни.

Дебата мала на меті вказати палаті на недомагання меншостевого апарату при Союзі Народів та звернути увагу анґлійського уряду та цілого світу на небезпеку, яка грозить европейському мирові, коли не наладнають як слід меншостевих справ. Льорд Ноел-Бакстон поставив внесення, щоби анґлійський уряд обстоював створення окремої постійної комісії при Союзі Народів і зміну процедури при полагоді меншостевих справ. Після дебати і пояснень представника уряду — льорд Бакстон відтягнув свій внесок.

Подаємо короткі виїмки з промов, які заняли майже весь час нарад (до години шестої вечором) у палаті льордів. Льорд Ноел Бакстон почав свою промову словами:

„Панево Льорди! На недавніх засіданнях Ради Ліґи Націй вирішували важні справи, які торкалися національних меншостей. Говорю головно про січневе засідання, на якому шан. льорд Сесіль заступав британський уряд. На тому засіданні обговорювали справу терору на українських землях під Польщею восені 1930 року. У тій справі підписало не менше як 65 послів британського парляменту петицію до Союзу. Вже сам факт доказує, як велике зацікавлення анґлійського загалу цим ділом і як загал слідкує за тим, як поставиться до справ меншостей уряд Його Королівської Милости..."

Льорд Ноел Бакстон говорить далі загально про меншостеві справи, про Данціґ, коридор, тощо. Вичисливши нехтовані польським урядом ріжні меншости на землях заселених німцями, повертає він знов до українців:

„Ще поважніші речі діються в українській частині Польщі. Україна видається далекою від нас, але її справа обходить весь світ, бо вона дійсно лежить в інтересі світового мира. Українці творять далеко більшу націю, як ми це звикли собі уявляти. З них шість міліонів живе у Польщі, а в Канаді творять вони найбільшу частину населення, зараз по британцях і французах. Тому теж і ця справа так близько торкає Британію. У східно-галицькій частині Польщі, від часу закінчення війни аж до року 1928 число українських початкових шкіл зменшилося на три четвертині, а саме з 2.400 на 740. На університеті, де за австрійських часів українці мали одинадцять професорських місць, тепер не мають ні одного, хоч їм приобіцяно власний університет ще в 1922 роції...

„У тій частині польської України, яка передше належала до Росії, на Волині, положення ще невідрадніше. Там широко переводять польонізацію бувшими військовими, які озброєні, та маючи нахил до безправства — тиснуть своїх українських сусідів".

Опісля льорд Ноел-Бакстон переходить до обговорення поліційної системи, яка панує на українських землях і зупиняється над відомими подіями з 1930 року, врешті каже:

„Не забуваймо, що Польща має особливші причини придержуватися договорів, бо анексію тих країв дозволено їй тільки на підставі, що ті краї дістануть повну автономію. Це було рішено на конференції амбасадорів у році 1923 і наша держава була одною з провідних членів тої конференції".

Після промови льорда Ноел-Бактона забрав голос льорд Дікінсон. У довшій промові він вповні піддержав виводи льорда Бакстона і наприкінці сказав:

„Меншостеві права, це справа, яка все живо обходила британський загал і тому ми булиб дуже раді, якби наше заступництво почнило енерґічніші кроки, щоб її належно припильнувати".

Після льорда Дікінсона промовив льорд Сесіль, який був офіціяльним делеґатом Британії на останньому засіданні Союзу Народів. Він теж звернув увагу на ту велику небезпеку, на які наражується Европа, коли не полагодиться врешті меншостевих справ. „Без сумніву це справа першої ваги. Неполагодження їх спричинюють ті несупокої, які на жаль, все ще панують у Середущій Европі..."

Після промов Ноел-Бактона, Дікінсона і Сесіля відповів дуже обширно льорд Гейлшем, обговорюючи поодинокі питання. Дійшовши до української справи, сказав:

„Відносно українців, то шан. льорд знає, що це питання було предметом обрад Ради Союзу Народів цього року у звязку з так зв. пацифікацією українських провінцій у 1930 році. Петиції внесені проти поведінки Польщі розглядав Комітет Трьох, в якого склад входив також і представник Британії, коли не помиляюся, шан. льорд Сесіль. Комітет Трьох рішив, що справа „пріма фаціє" свідчила проти польського уряду, за зломання меншостевого договору. Рапорт про ту справу предложено Раді дня 30. січня, а зладив його п. Сато, член японської делеґації. Цей рапорт заняв становище, що були деякі причини, які спровокували польську владу до того вчинку, але польський уряд заявив, що не мав наміру вести систематичної проти-української політики, і що він від тепер буде держатися шляху порозуміння і згоди та буде старатися співпрацювати з відповідальними українськими колами з метою поправити відносини в українських частинах".

„Шановний льорд пригадує собі також, що підчас дискусії над рапортом, льорд Сесіль, в імені британського уряду звернув увагу інших держав на деякі дуже небажані події, згадані в рапорті, і разом з п. Сатом жалкував, що польський уряд не дав відшкодування невинним жертвам нападу спричиненого урядовими особами. Врешті висказав надію, що польський уряд енерґійно буде старатися привести до порозуміння і до злагіднення відносин".

Льорд Гейлшем заявив, що британський уряд завсіди пильнуватеме, щоб договорів, яких і він є спричинником, додержували та хоронили. Щодо зміни способу розглядати меншостеві справи в Союзі Народів, то до цього необхідна згода всіх держав, а досі її ще нема. Справу таких змін треба дуже докладно перестудіювати і він певен, що юристи уряду закордонних справ тим займаються.

На закінчення сказав льорд Ноел-Бакстон, що він відтягає свій внесок, але вірить, що уряд візьме під докладний розгляд подані того дня пропозиції. Він сподіється, що „уряд Його Королівської Милості не буде за скромний і вжиє свого впливу в Союзі Народів в тій важній справі".

Між льордами, які з великою увагою прислухувалися дебаті, були також бувші віцекоролі Індії, льорд Редінґ та льорд Ірвін.

(Укрбюро, Льондон.)

Румунські вибори й українці.

Як повідомляє черновецький „Час", Українська Національна Партія в Румунії заключила виборчий пакт з румунською національ-царанистичною партією. На основі цього пакту кандидуватимуть в черновецькому повіті на другому місці п. Юрій Сербинюк до камери і д-р Володимир Залозецький до сенату. У сторожинецькому повіті кандидує др Евген Суховерський на другому місці і д-р Маєр-Михальський до сенату.

Б. посол ред. Д. Паліїв обвинувачений у державній зраді.

ПРОМОВА Д-ра В. СТАРОСОЛЬСЬКОГО.

Прокуратор Ліпш, як відомий першорядний промовець сказав з великою суґеруючою силою, що „нема культурної держави, яка дозволялаб на безкарне виголошування таких промов, як обвинуваченого, бо тоді держава перестала би бути державою". Це твердження прокуратора може ослабити ті сумніви, які мусять мати присяжні судді у висліді розправи. Відповідь прокураторові хай дасть проф. Тарнавський, який на сторінках „Курер-а Львовск-ого" описує величезну свободу слова у столиці Вел. Британії. У тій статті (яку промовець відчитує) представлено оригінальний образ льондонського Гайд Парку, в якому представники ріжних народів (м. ін. гіндусів), що входять у склад Британської Імперії, з найбільшою рішучістю пропаґують свою державно-політичну незалежність та виступають проти вязнику і насильства чужинців і припельців. Нема більшої запоруки для сили, розвитку і забезпеки державної самостійности, як свобода слова. Правда, Гайд Парк лежить далеко від Косова, Жабя чи Печеніжина. Але тут поліцай не прислухувався байдуже промові українського посла, як поліцай у Гайд Парку промові фанатика-гіндуса, лише кожне слово підхоплював на шкоду промовця. Зате присяжні судді мусять проявити більший політичний розум.

Судова саля ніби відгороджує присутні на ній особи від зовнішнього світа і каже забувати про речі, яких там поза стінами суду ніхто не квестіонує. До таких явищ належить роля національної проблеми в житті держав і народів цілого світа. Триста літ тому — лише 300 літ, які в історії людства не є великим часом — у 30-літній війні боролися поруч себе, як союзники, ріжні народи, всуміш перемішані в тих самих арміях, виступаючи проти ворогів — одноnаціоналів. Більше-менше такі самі відносини тревали ще навіть у початках XIX. століття, включаючи туди Наполеона, чужинця-конспіратора, що став національним героєм і будівничим не своєї батьківщини. Так було й у літературі. Але швидко, впродовж XIX. віку ці відносини радикально змінилися. Нація усамостійнилася. Нація і держава — як Ерос і Псіхе — розійшлись і шукаються: Ерос — держава і Псіхе — нація.

Право самовизначення не є теорією. Воно війшло до тексту міжнародного права і про це не можна забувати й на судовій салі, у розправах, в яких рішають судді-присяжні, громадяни. У цій салі не вперше відбувалися політичні розправи проти українців за державну зраду. Але завжди представники трибуналів і представники прокуратури стверджували, що вільно є вірити в свою будучу національно-політичну незалежність, вільно її домагатися і до тої віри та вимоги признаватися, тільки не вільно йти до цієї мети забороненими шляхами, не вільно вживати заборонених засобів. Розправа Паліїва є типічним випадком, коли квестіонується з погляду карного кодексу віру і бажання, а не конкретні вчинки. Прок. Ліпш завдяки особистим кваліфікаціям зручно сконструував кінцеву промову на підтримку акту обвинувачення. Це приносить йому честь з правничого погляду, що він зумів з нічого створити щось. Але суті речі не міняє.

Декларація українських послів не була і не є злочином, і не є злочином інтерпретація тої декларації така, як її робив Паліїв. Посол мусить із чимось прийти до мас і пояснити їм найважніші речі з парляментарного терену. Це передбачує, стверджує і ту діяльність уможливлює та гарантує польська конституція, запевняючи особисту недоторканість послам та даючи їм тим робом необхідну свободу рухів.

Судове дохоження проти Паліїва зродилося щойно в 1931 році, в 3 роки після інкримінованих віч. Справа з середини 1928 року стала трібуналові справедливість аж після 3-ох років, а чому так сталося — то про це мусять зрівнути ріжні сумніви й ріжні питання. В кожному разі це явище ненормальне, щоби за державну зраду судити в 4 роки після факту тої „зради".

У професійних свідків прокуратури вражає передовсім одноаітність зізнань, однаковий стиль памяти й однакова здібність репродукування слова зперед 4-ох літ. Чи це не цікаво і не дивно?! Цікаво напр., що майже кожний з них записував собі слова, а одночасно зізнавав про цілість промови, про її зміст і тенденцію, — такої здібности не має сам промовець. Адже навіть сапьовані зі будової салі представляють у своїх ґазетах страшенно ріжно хід розправи, хоча це люди спеціяльно кваліфіковані, досвідчені й привичаєні схоплювати подробиці та вязати їх у цілість. Якжеж звичайні рядові поліцаї пересічної інтеліґенції вміли це, чого ніхто інший не вміє?!

Коли мова про політичну силу, а лише про неї може говорити посол, то розуміти під нею можна лише соціяльну силу. Витворювання такої сили не є фразою. На праві, а не на ласці спирається суспільний лад. З педагогічної діяльности політичних діячів не треба кепкувати собі, бо це найбільш реальна функція, функція виховування народу. Так само пригадка обвинуваченого на панщину, яку знесли як автоматичний наслідок соціяльної свідомости народу, не дає поля для діялектики. Бо панщини не знесли після революції, тільки після того, як панщизняні маси дійшли вже до надто високого ступня внутрішньої культури.

Виїзди Паліїва за кордон не були поїздками до центрів протипольської аґітації і пропаганди: їздив завжди в певних конкретних цілях, з яких не можна робити закидів і ніхто їх не робить. Зустрічей і розмов з полк. Коновальцем не треба насвітлювати в спосіб, який не відповідає дійсності. Паліїв ніде не казав, що він годиться з роботою підпілля і дає згоду на революційні методи боротьби. Підпілля є фактом і не лише Паліїв не мав і не має змоги той факт перекреслити. Проти метод діяльности нинішнього підпілля виступають цілі партії, але українські політ. діячі не можуть взагалі ним не цікавитися. В той спосіб він і вияснив, чому стрічав Коновальця і чому говорив з ним.

Німецька брошура: коли кажеться про союз німецького маркграфа з Україною, то не треба забувати, що бували й союзи Польщі й України проти Росії з одночасним протиросійським фронтом Німеччини.

Коли казати про політичні групи і взагалі про політиків, то не можна вказувати на людей, які завжди готові до *кожного* прийти і перед кожним... кланятися. Якщо прийде до порозуміння поміж поляками й українцями, то лише поміж тими українцями, які вназають свої права й мають почуття вартости своєї нації. Це ствердили теж усі публіцисти-політики з польського табору, які забрали слово у широкій дискусії на тему польсько-українських відносин.

Паліїв признався до своїх державницьких українських переконань і вірувань і на такій платформі вступив у дискусію з прокуратором. Передтим він провадив уже раз розмову на ту саму тему й на такій самій площині: з визначним польським діячем Корфантим, з яким опинився в одній келії у берестейській твердині. Про ті свої розмови з Паліївом сам Корфанти оповів потім на сторінках преси з пошаною для свого інтерльокутора.

Тому й присяжні судді повинні віднестись так до обвинуваченого.

Продукт пятилітки.

(ЯКИЙ ХЛІБ ПЕЧУТЬ БОЛЬШОВИКИ?)

Дітройт, дня 1. червня 1932.

„Ди Дітройт Фрі Прес" з 26. травня ц. р. приносить з Риги таку новинку: Совітська преса дуже часто нарікає на погану якість хліба. Як хліб є головним кормом населення, так і погана його якість є також причиною невдоволення між робітниками. Недавно „Красная Газета", що виходить у Ленінграді, помістила статтю п. н. „Злочинном є пекти поганий хліб. Домагаємося примірної кари".

„З наших пекарень приходять алярмуючі вісти — починає „Красная Газета". — Якість хліба стає чимраз гіршою. Є він занадто вогкий та кислий. Крім того, часто находяться у хлібі річи, яких у хлібі не повинно бути. Санітарні умовини в деяких пекарнях є крайно погані.

„Пекарня ч. 6 є найбільшою в Ленінграді і як у пекарні, що має бути автоматичною, не можна торкати хліба людськими руками. Одначе в останніх місяцях як і скільхість так і якість хліба зменшилася. Згадана пекарня з її філіями повинна доставляти 40 відсотків хліба для Ленінграду, але вона тепер продукує 25 тон менше ніж каже програма. Двацятьпять тон хліба є пайкою 60 тисяч людей; а тому, що пекарня ч. 6 не оперує справно, то 60 тисяч осіб не дістають їхньої пайки хліба кожного дня.

„Пекарня продукує напів-печений хліб і нарікає, що паливо погане. Палять у пекарні вогким деревом, (мабуть не накрите), що лежить зле посклаадане на подвірі. 22 філії цієї пекарні є в страшнім вигляді. Нема в ній рушників, а пекарі миються в цих самих ведрах (чи кінвах?), якими пізніше наливають воду до тіста. Філія ч. 4 пече хліб, якого не можна їсти і яким відтак кормлять безроги.

„У філії ч. 12, наш інвестигатор, віднрив склад муки в кімнаті, над якою в іншій кімнаті був склад нафти, що крізь суфіт капала на муку. Філія ч. 7 продукувала хліб, у якому найдено великі куски часописів. Навіть центральна пекарня має погану репутацію. Як доказ цього, один робітник приніс нам трицалевий цвях, який він найшов у своїй пайці хліба."

—о—

ТОРГУЮТЬСЯ ЗА РЕПАРАЦІЇ.

ЛЬОЗАННА, 21. VI. ПАТ. Після загальної дискусії конференція приступила до подрібного обговорювання актуальних справ. Мекдональд і Еріо рішили наперед устійнити погляди в безпосередніх розмовах у справі репарацій перед дискусією між вірительними державами і Німеччиною. В часі першої розмови між представниками Англії та Франції Мекдональд і Рунсіман заявилися за анулюванням репараційних виплат. Французькі делегати не згодилися на це, заявляючи, що справа воєнних довгів і репарацій є тільки одним із чинників світового господарського хаосу, який треба поборювати не перенoшуванням тягарів з одної держави на другу, але збірним зусиллям усіх держав. Опісля Мекдональд і Еріо старалися намовити німецького делегата фон Папена до компромісу

Присилайте жертви на будову нагробника Іванові Франкові, який уже будується - Гроші слати до „Центробанку" на конто ч. 9003.

На могилах борців у Станиславові.

Як щороку, так і цього року віддала Станиславівщина належну честь памяти тих, що лягли головами за долю свого народу. В суботу перед Зеленими Святами мимо будного дня виповнило станиславівське громадянство катедру, по середині якої розстелилась стрілецька бетонова могила з таким-же хрестом, серед зелені, вкрита червоною китайкою і квітами, а над хрестом піднималася плачуча береза.

Службу Божу відправив інвалід б. Укр. Армії о. катехит Коновалець. По короткій, але сердечній промові о. Мельничука слідувала панахида, яку відправив парох о. кан. Лободич при співучасти оо. Коновальця і Мельничука. Співав хор „Думка".

Величаво випав похід на цвинтар в часі першого дня Зелених Свят. Взяла в ньому участь ціла Станиславівщина і то навіть дуже далекі села, як Ганусівці, Побереже, Сілець, Болварів. Кожне село йшло чвірками, окремо господарі, окремо жінки, парубки, дівчата, а врешті шкільна молодь.

І Станиславів взяв дуже численну участь у поході, йшли всі установи з прапорами, йшли бувші старшини Укр. Армії, йшла молодь шкільна, молодь академічна. Похід замикали чвірки станиславівських пань з тов. Уляни Кравченко і жіночого товариства, а за ними чвірками громадяни Станиславова. В поході взяли участь капелі з Креховець, Єзуполя і Опришевець. Співав злучений хор „Думки" і „Бояна". З духовенства взяло участь 12 священиків під проводом пароха крилошанина о. Лободича, котрий в часі панахиди виголосив гарну патріотичну промову. По обході відбулися ще панахиди на гробах д-ра Яновича, Дениса Січинського, фундаторок „Рідної Школи", мітрата о. Гордієвського. Всі вертали одушевлені.

Великий здвиг народу, взірцевий порядок походу, за що належиться признання впорядчикам, не доказ, що культ тих, що за волю лягли головами, не меншає, а росте, захоплює цілий нарід.

Учасник.

—о—

За скреслення воєнних довгів.

ЛЬОНДОН, 21. VI. ПАТ. В льондонських фінансових колах кружить поголоска, що Німеччина зголосить в Льозанні мораторію для торговельних і публичних довгів, оскільки конференція не признасть цілковитої анулюції воєнних довгів і відшкодувань. Під впливом тієї погрози Сіті має вислати до канцлера скарбу Чемберлена і міністра торговлі Рунсімана депеші з домаганням, щоби перевели негайно скреслення воєнних довгів і відшкодувань.

Спростування Львівського Городського Старостова.

Львівське Городське Староство.
Ч. БП. 19/40./32.

У Львові, дня 21. червня 1932.

До Пана Олександра Костика, відповідального редактора „Діло" у Львові, Ринок 10.

У звязку зі статтею в часописі „Діло" ч. 135 з дня 22/6. 1932. п. з. „Великий здвиг народнього духа" зволите на основі уст. 19. пресового закону помістити спростування у спосіб як щодо місця поміщення так і черенок зовсім ідентичний з тим, у якім видруковано статтю, яка має бути спростована:

I). Неправдою є начеб дня 19. червня ц. р. на вулиці Красіцьких підчас процесії пшодовнік Д. П. ч. 48 або кінний постерунковий чи інші постерункові Д. П., які виконували тоді порядкову службу, зробили вжиток із білої зброї та скалічили когось із учасників процесії.

Зате правдою є, що в хвилині, як пшодовнік ч. 48. заквестіонував на вулиці Красіцьких вінець зі стяжками із протидержавними написами, дочіпленими до вінця підчас походу, і його окружили учасники походу, прийшов йому на поміч кінний постерунковий, який, щоби не допустити до дальшого замішання, кількома оборотами коня спричинив усунення тих, що збивалися вкупу тай так зліквідував інцидент.

II). Неправдою є начеб пшодовнікові ч. 48 помагали в відбиранні вінця поліцаї ч. 537 і 1087.

Зате правдою є, що постерунковий ч. евід. 537. Михайло Мотика як тяжко хорий взагалі дня 19/6 1932 не виконував служби, а постерунковий ч. евід. 1087. Клеменс Савич виконує службу постійно в Комісаріяті Д. П. в Бориславі.

Львівський Городський Староста
Д-р Клімув.

Посол Загайкевич перед судом.

У днях 12. V., 1. VI. і 13. VI. ц. р. відбулася перед гор. судом у Перемишлі розправа проти посла д-ра Володимира Загайкевича в Перемишлі, обвинуваченого у провині з § 305, 300. і пер. § 312 к. з. за промову, виголошену на могилах Укр. Січових Стрільців на горі Маківці коло Сколього, дня 10. VIII. 1930., та за віче, влаштоване у Перемишлі 27. III. 1931. У першій справі було ведене проти д-ра Загайкевича слідство за злочин з § 58 ц. і 59 ц. поповнений таким чином, що посол Загайкевич виголосив на горі Маківці промову, яка мала мати на ціли спонукати українське населення до боротьби за незалежність Східної Галичини та інших східних земель і відірвати їх від Польщі. Це відірваня малоб наступити дорогою збройної боротьби і домашньої війни в Польщі. Щож до другого факту, прокуратура обвинувачує посла Загайкевича, що на вічу в Перемишлі 27. III. 1931. намагався своєю визиваючою поведінкою понизити розпорядки староства та підбурити зібраних до ненависти і погорди проти поодиноких державних функціонарів за їх урядування.

Розправа і засуд наступили без видачі посла Загайкевича судові соймом, а це з тої причини, що карне поступовання було почате в осени минувшого року, коли внаслідок уневажнення найвищим судом виборів до сойму з 1930 р., посол д-р Загайкевич на час трьох місяців перестав бути послом, та втратив посольську невайманість.

Щодо промови на горі Маківці, то цілий ряд поліцаїв зізнав, що у своїй надзвичайно горячій промові на могилах Усусусів, посол Загайкевич закликував, аби піднести червону калину та здійснити ідеали, за які лягли Маковецькі Герої, та обезцінював версайський трактат, над яким українці переходять до денного порядку.

Свідки оборони ствердили, що ціла промова відносилася до Українських Січових Стрільців і їх боротьби з москалями, при чім промовець говорив про вірність ідеалам нації. Дотично віча в Народнім Домі в Перемишлі 27. III. 1931., прокуратура закидувала, що по розвязанню цього віча комісарем староства, посол Загайкевич мав поводитись агресивно супроти поліційного аґента Лісовського та не приняв до відома рішення староства.

Хоча зізнання доказових свідків були нерішучі та не були в силі ослабити зізнань відводового свідка, суд признав посла Загайкевича винним також і цього переступства, скваліфікованого як § 312 к. з. В результаті оголосив суд присуд, яким *засудив посла д-ра Володимира Загайкевича на 2 місяці стислого арешту без приминення*. Д-р Загайкевич і його оборонець ем. радник Дмоховський, зголосили відклик проти цього присуду.

Вечір пісень і оперових арій Марії Сокіл.

Під сам кінець концертового сезону має музикальний Львів деякі милі несподіванки: дня 16. ц. м. в салі „Музичного Т-ва ім. Лисенка" виступила вперше з вечором пісень і оперових арій артистка київської та харківської опери п. Марія Сокіл. Коли вже сама поява артистки на естраді та її вельми дистинґований зовнішній вигляд від першого разу зробили на публику незвичайно симпатичне враження, то враження те вдержалося і більшало за весь час концерту, та перейшло під кінець у велику маніфестацію захоплення всієї публики. І зовсім справедливо.

П. Марія Сокіл — це сопран, правдивий не „підтяганий" сопран із ясною, навіть яркою металічною барвою тембра, доволі широким волюменом та широким діяпазоном, гнучким і вирівняним у всіх своїх реґістрах. Деяка легка вібрація на кількох тонах вищого реґістра, яка уявнилася подекуди з початку програми, показалася переходовою і зникала в міру „розспівання" сопраністки. При тім дуже виразна та ядерна (як на сопран) дикція і бездоганна інтонація складаються на гарні технічно-мистецькі дані артистки, які вона використовує якнайкраще для мистецького ефекту. Бо зрештою головна сила співачки — не самі голосові вальори, а вищої, духової катеґорії: це незвичайна музикальність, тонка чуткість на всі артистичні моменти виконуваного твору та підпорядковання їх одній провідній лінії. Як відомо, п. М. Сокіл — співачка оперова. Судячи по відспіваній програмі — вона більше артистка рафінованих нюансів настрою, ніж стихійної емоції. Найкраще виходять у неї такі оперові жанри, як (прегарна хоч так рідко співана) передсмертна арія Дездемони (з „Отелля" Вердія) або відома „екзотична" арія „Батерфляй" з II-ої дії. Тим не сказано, щоб артистка не почувала себе так само добре в інших жанрах. Зрештою осудити як слід катеґорично цю справу для рецензента — небезпечно, не бачивши артистки на сцені.

Для типового оперового співака, на загальну думку, вважають нелегкою справою пристосуватись до естради. Одначе видко, що воно легко вдається такій інтеліґентній артистці, як п. М. Сокіл, яка відспівала велику і дуже в стилі ріжноманітну пісенну програму українських і російських композиторів, віддаючи кожному стилеві аж з наддатком те, що йому питоме, а не попадаючи ніде у якунебудь манеру або ексклюзивність. Шкода нам тільки, що артистка не подала нам для порівнання чогонебудь із багатої пісенної спадщини „старого" Лисенка. Цікаво буде притім підчеркнути, що всю пісенну як і оп. програму співала артистка **виключно** чистою і гарною *українськ.* мовою, якої вальори у вокальній музиці моглиб здобути собі згодом навіть світове значіння. Численно зібрана публика приймала співачку гаряче, оплесками і квітами, приневолюючи до низки наддатків. Доводиться тільки побажати, щоб цей перший, такий удатний виступ артистки на нашій естраді був для неї запорукою її тривкого успіху на нашому такому хиткому під цю пору ґрунті. Особливож радіб ми діждатися якнайскорше виступу співачки на „нашій, не своїй" сцені міського театру у Львові.

Ст. Людкевич.

Революція в Чіле.

ВАЛЬПАРАІЗО (Чіле). 21. VI. ПАТ. Вчора вечором, коли урядові війська увійшли в комуністичну дільницю, обкидали їх камінням і засипали стрілами. Наслідком боїв, які вивязалися, 20 осіб убито і 50 є ранених. До порту Вальпараізо причалили два чілійські воєнні кораблі з тисячкою моряків, що мають привернути порядок у місті. Моряки дістали приказ стріляти до грабіжників. Більшість убитих і ранених підчас вчорашніх вуличних боїв страйкуючі робітники. Уряд завдяки гострим розпорядкам є паном ситуації, хоч деякі військові відділи держать з комуністами.

САНТІЯҐО ДЕ ЧІЛЄ. 21. VI. ПАТ. Заведено тут воєнні суди. В місті тревають дальше заворушення. Є вбиті і ранені. Оголосили мораторію для всіх сплат і вірительностей.

НЮ ЙОРК, 21. VI. ПАТ. Американський амбасадор у Сантіяго зажадав від чілійського уряду запевнення охорони життя і майна американських громадян у Ранкаґуа, де находяться великі копальні міди Ґуґенгайма.

ОСТАННІ ВІСТИ

ЗМІНИ В ПОЛЬСЬКОМУ УРЯДІ?

Варшавська преса приносить чутки, нібито наміри уряду йдуть у цьому напрямі, щоби на чолі кабінету поставити людину, яку щиро бачилиб усі політичні кола. Дальшим етапом примирення булоб це, що теку міністра військових справ віддали би ґен. Сосньковському. „Вечур Варшавскі" твердить, що проф. Бартель тепер не входить у рахунок.

РАДІОРОЗМОВА ГУВЕРА З ҐІБСОНОМ.

Зі Женеви доносять, що през. Гувер розмовляв довше через радіо з амб. Ґібсоном у Женеві. Поручив йому, щоби настоював на делеґацію, аби якнайскорше полагодила розброєні праці. Коли розбройна конференція та заступлені там держави не дійдуть до висліду, то Европа не може рахувати ні думати про корисну полагоду воєнних довгів і репарацій. Пізно в ночі відбулася в місцевості Морж конференція при участи Еріота, Поль Бонкура, Мекдональда, Дейвіса та Ґібсона. На нічній конференції Ґібсон зясував Гуверове становище.

ЗАМАХ НА БІЛИЙ ДІМ?

ВАШИНҐТОН, 21. 6. ПАТ. Тайна поліція одержала вістку, що двох людей везуть автом до Вашинґтону вибухові матеріяли, щоби висадити в повітря Білий Дім. У звязку з тим всі дороги до Білого Дому обсадила поліція.

ЗАВОРУШЕННЯ В НІМЕЧЧИНІ ПОШИРЮЄТЬСЯ.

БЕРЛІН, 21. 6. ПАТ. Приходять вістки про заворушення з ріжних сторін Німеччини. В Дісельдорфі в заворушеннях були два вбиті, багато тяжко ранених. Між поліцією та політ. боївками приходило кілька разів до перестрілки. Стріляли теж у сутичках нац. соціялісти й комуністи. У Бреславі поліція мусіла кілька разів розвязувати походи нац. соціялістів. В робітничих дільницях всю ніч ішов бій між гітлерівцями та комуністами. Підчас стрілянини було кілька ранених.

ПІСЛЯ СМЕРТИ ЖІНКИ ІНЖИНІРА.

Як ми вже повідомляли вчора, на зал. шляху між Кульпарковом і гол. двірцем поїзд переїхав жінку інжиніра Волинця. Вона не кинулася з вікна вагону, лише прийшла на залізничий шлях годину перед приїздом поїзду, а як поїзд надїхав кинулася під колеса льокомотиви. Осиротила двоє дітей. Причиною самогубства незавидні матеріяльні відносини й те, що втратила посаду. Її чоловік журналіст також має невеличку платню.

ЩЕ ОДНУ ДИТИНУ ПЕРЕЇХАЛО ЗАКОРД. АВТО.

У Домажирі (біля Янова) закордонне авто переїхало 6-літню дитину, що бавилася на дорозі. Дитина згинула на місці. Ведуть слідство.

4 ЖЕРТВИ ҐРАНАТИ.

СТАНИСЛАВІВ, 21. 6. ПАТ. У селі Завою, пов. Калуш, діти розбирали найдену артилерійську ґранату. Ґраната вибухла, наслідком чого два 9-літні хлопці згинули на місці, а два 6-літні були тяжко ранені. Їх відвезли до шпиталю в Калуші.

ГРОШОВА БІРЖА.

Голяндія 360.50, 361.40, 359.60, Льондон 32.10, 32.25, 31.97, Нюйорк 8.91.9, 8.93.9, 8.89.9 Нюйорк тел. 8.92,4, 8.94,4, 8.90.4. Париж 35.05 35.14, 34.96, Швайцарія 173.80, 174.23. 173.57 Італія 45.60. 45.83 45.37. Берлін 211.80.

По широкому світі.

В Черніівцях повстала німецька націонал-соціалістична партія на зразок гітлерівської.

В Дебліні розпочався міжнародній евхаристичний конгрес, на якому надіються до міліон осіб.

На острові Трінідад відкрили велику скількість газу гелія. Досі він находився тільки в Злучених Державах і в південній Франції.

В Гливіц прийшло вчора вечором до поважних сутичок між поліцією і гітлерівськими штурмівками, причому вжито пальної зброї.

———o———

ФРАНЦІЯ ПРОПОНУЄ НІМЕЧЧИНІ 3-ЛІТНУ МОРАТОРІЮ.

ЛЬОЗАННА, 21. VI. ПАТ. Фінансові експерти французької делегації виладили плян дефінітивного поладнання справи відшкодовань, який Еріо предложив Мекдональдові. Проект передбачує цілковите припинення репараційних сплат на три роки. Після того часу спеціяльна комісія була би покликана розслідити наново платничу здібність Німеччини. Якщо покажеться, що Німеччина може платити, поладнання справи полягало би на виданні облігацій німецьких залізниць, які будуть передані вірителям Німеччини.

З НИНІШНИМ ЧИСЛОМ РОЗСИЛАЄМО ЧЕКИ П. К. О., ЯКИМИ ПРОСИМО НАДСИЛАТИ ПЕРЕДПЛАТУ.

Передплата за липень зол 4.

ЗАЛЕГЛА ПРЕНУМЕРАТА ПО СТАРІЙ ЦІНІ ЦЕ Є ЗОЛ. 5.— МІСЯЧНО.

НОВИНКИ

— **Приймаю як давніше в моїм Заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. Насс.** 3-3

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів, вул. Хорущина 5.** (біля кіна „Аполльо") поручає по найнижчих цінах, ковдри, матераци і постіль. Переробляє ковдри по 6 зол., матераци по 5 зол. 1995 6—20

— **Де купити дешево дійсно добрий годинник, срібні або золоті вироби? У Івана Зельтенрайха.** Львів, пл. Марійська ч. 5. 1728 26-30

— **Новий карний кодекс.** Міністерство справедливости приготовляє введення в життя нового карного кодексу в Польщі шляхом президентського декрету. Зачувати, що уряд старається скінчити підготівку кодексу й оголосить декрет ще перед скликанням соймової бюджетової сесії. Робота міністерства опирається на проекті кодексу карного закону, ухваленого соймовою кодифікаційною комісією, піддаючи поодинокі розділи і параграфи ревізії.

— **Східні Торги.** В суботу, 18. ц. м. відбулося відкриття Східних Торгів у Львові, що триватимуть до 30 ц. м. З приводу цього влаштовано у Великому Театрі академію з офіціяльними промовами, опісля ж представники влади та інституцій поїхали на виставову площу, де міністр промислу й торговлі Долежаль пустив торги в рух.

— **Виставка українського мистця у Парижі.** Наш відомий артист В. Перебийніс, що постійно живе в Парижі, влаштував від 7-го до 23-го ц. м. у галеріях „Au Lys Rouge" при вул. Університетській ч. 12. виставку своїх праць, зроблених від 1926 року.

— **Ще один хор.** У звязку з вчорашньою статтею п. з. „Великий здвиг народнього духа" просять нас зазначити, що в обох походах на львівські цвинтарі в часі Зелених Свят брав теж участь великий мішаний хор жовківської дільниці під управою рад. Купчинського, так що разом виступало на святі 5 хорів. Згаданий мішаний хор, що визначається зіспіваним голосовим матеріялом і старанним виконанням, викликав на обох цвинтарах могутнє враження, відспівавши після панахиди „Вічную память" Гайворонського.

— **Свято Матері в Рогатині.** Дня 29 травня ц. р. відбулося величаве Свято Матері в місті Рогатині, улаштоване старанням учительських зборів приватної 5-кл. школи „Р. Ш." та української гімназії. У програму свята ввійшли: реферат про значіння і ролю матері, який виголосив упр. шк. п. Микола Водонос, хорові точки, деклямації, привіт Матерям від дітей. Хорові точки виконали два хори: народньої школи під проводом учителя п. Мих. Пирога і хор гімн. під орудою директора п. Ом. Бачинського. Деклямації виголосили діти нар. школи, а одну учень гімназії. Привіт Матерям в імені дітей зложила учениця 5-ої кляси Меланія Кудрикінна. По[...] обдарували діти своїх матерей китицями квітів. Загалом всі точки свята були солідно підготовані й виконані зовсім удачно. Руханкова саля була вщерть виповнена публикою, в першій мірі дітьми й матерями. Свято було під кожним оглядом дуже симпатичне й зробило гарне враження на приявних.

— **Напад на український фестин.** Пишуть нам із Бобреччини: Українці в Старому Селі уладили дня 19 червня ц. р. фестин. Поведення українських хлопців старо-сільців ріжнилося від поведення сусідів-поляків зі Старого Села і Давидова, які прийшли з пляном показати вищість своєї культури, а саме: розігнати фестин, поломити все уладження фестину, порозбивати невинні голови і навчити інших. Їх поведення було можливе ще до 5. год. Пізніше їх культура стала переливатися вершком. Пів до 6-ої прийшла резерва з Давидова без білетів і вже танцювали прошені й непрошені. Контрольор мав велику працю. Коло 6 год. почали вони ніби сваритися між собою, а на ділі хотіли зробити авантуру. Коли це завважали комітетові, зараз зателефонували на постерунок поліції (чого жадав постерунок якщо буде небезпека). Минула година, поведення „культуртрегерів" ставало чимраз більше неможливе, а поліції все ще нема (хоч її просили). Нараз дався чути глухий лоскіт удару палиці по голові, а дальше посипалися густі удари і боевий клич: „Давідуф і Подзамче напшуд". Непрошені гості атакували, а публика втікала, куди попало. Гості без білетів пімстилися болючо на контрольорі білетів. Побили невинних людей, поломили і порозбивали уладження фестину. Не вдоволилися, що господарі втікли з площі, але з камінням, револьверами, штилетами і колами напали на хати перестрашених громадян. Коли нарешті культурники порозбивали і понищили все і вся, вернули додому з окликами побіди. Щойно після їхнього відходу прийшла поліція.

— **Дрібні вісти.** В лісі Деляви пов. Товмач лісничий Плоновський пострілив трьох людей, що крали дерево. — Магістрат у Долині обікрали. Під замітом крадежі арештували стенотипіста Влад. Мариновича.

— **Самогубство в бочці пива.** Власник одного малого бровару біля Пільзна так зажурився тим, що його продукція зменшилася в минулому місяці на 5 гектолітрів, що рішив розпрощатися зі світом. Він кинувся до 80-гектолітрової бочки, в якій варилася мішанина солоду та хмелю, і згинув. Перед смертю написав крейдою на бочці, що його дух буде страшити в ночі по всіх реставраціях і коршмах.

— **Саранча над Волгою.** Поверх 40.000 гектарів над берегами середущої Волги навістила в останньому часі саранча. Більшовицька влада видала розпорядки, що мають на меті спинити похід насікомих.

— **Триста тисяч імігрантів утікає річно з Америки.** Імігранти, що шукали слави, щастя й волі в Америці, повертають до своїх країв у числі 300.000 осіб річно. Так сказав 30 травня ц. р. іміграційний комісар Злучених Держав, Едвард Корсі, який пояснює це економічною кризою.

— **Депортаційному теророві в Америці не видко кінця.** Статистика міністерства праці Злучених Держав виказує, що в часі від липня 1931 р. до 30 квітня 1932 р. іміграційна влада депортувала 16.021 чужинців. За один лише місяць квітень ц. р. депортовано 1.633 осіб.

— **Повісився на краватці.** Американська поліція у місточку Бирмінгем, Миш. арештувала б. поліційного комісаря і кандидата на посадника „польського" міста Гемтремку (біля Дітройту), поляка Стенлея Пахолека, що їхав автом у нетверезому стані. На другий день рано найшли його у вязничій келії повішеного на краватці. Причиною самогубства, як кажуть, була втрата репутації. Втрати з цього ніякої, бо й так у стейті Мишиген, як виказує статистика з 1930 р., є поляків поверх 100 тисяч

— **З діяльности Музею Визвольної Боротьби України.** З Берліну надійшов цими днями до Музею (Прага, Жіжков, Карльова 14) новий транспорт річей, що відносяться переважно до культурної та мистецької діяльности еміграції за часи існування таборів полонених та по війні. Під мистецьким оглядом цінними являються гіпсові скульптури берлінського студента Михайла Гоція, даровані ним Музеєві. З історичних реліквій придбав Музей в депозит кілька річей з хатньої обстановки письменника Богдана Лепкого, так що вже можна буде задуматись над утворенням при Музею окремого „кутка" Лепкого. Речі збереглися досить добре, хоч багато з образів та манускриптів підчас довгого лежання на складі у Вецлярі знищили вогкість та миші. Щастя, що завдяки енергійним заходам проф. З. Кузелі вдалося ці речі врятувати від остаточного знищення і зберегти їх як інтересну ілюстрацію до початків українських визвольних змагань. **М. Антонович.**

— **Іспит зрілости в державній гімназії в Бережанах** в утраквістичнім відділі зложили між 1 і 3. червня ц. р. абітурієнти: Бойко Осип, Думик Іван, Гринишин М., Іваників Ярослав, Якубівський Яків, Кіналь Василь, Левицький Борис, Літинський Володимир, Мілян Олександер, Пончко Павло, Рега Лев, Самофал Василь. При письменнім іспиті репробовано 1, при устнім 3 абітурієнтів.

— **Лише від нас самих залежить** зберегти здорові зуби. Треба їх двічі денно чистити Кальодонтом, двічі річно піти до дентиста, а тоді можна бути певним, що зуби будуть здорові та гарні, бо Кальодонт одинока паста у Польщі, яка має в собі Сульфорицинолеат д-ра Брайнліха, найуспішніший засіб проти назубного каменя. Кальодонт, тверда щіточка і дбайливе чищення зубів також від зовнішньої сторони — це способи проти назубного каменя.

———o———

З концертової естради.

Вечір М. Шварца і Віолі Фільо.

У великій салі „Музичного Т-ва" при вул. Хорущини було нас цього вечора пять християн. Що дивніше: половина салі порожня. Львівські жиди, найпильніші учасники всіх театрів і концертів, цим разом із незрозумілих причин не явились на вечір пари артистів, що співали та деклямували жаргоном.

Віоля Фільо артистка, що виступала у нюйорській „Метрополітен-Опері"; це вже міра сили її голосу та хисту орудувати ним; сміливий повний звук, без тремтіння, дужий у високих тонах.

Та всі її прикмети блідли поруч акторського таланту Моріса Шварца. Його деклямації це наскрізь оригінальний твір: монольоги з речитативом і вплетеними піснями. Можна не розуміти ні слова, а від міміки та інтонації голосу виринають перед нами по черзі ріжні постаті, які він відтворює без характеризації та костюмів, немов би сам перетворювався. Чимало сюжетів із жидівського життя на Україні: козаки, кобзарі, гайдамаки. Міміка, сила експресії та скаля голосу незвичайні. Попросту прокидається жаль, що не розумієш жаргону, щоби стежити за кожним словом. Феноменальний актор. Мимохіть пригадується, що жиди видали зі себе в Німеччині Райнгардта, у Росії Маерхольда, у Франції Рахель, Сару Бернар та Макса.

м. р.

ВПИСИ

ДО НАРОДНІХ ШКІЛ ФАХОВИХ І ЗАХОРОНОК „РІДНОЇ ШКОЛИ" У ЛЬВОВІ І В КРАЮ

відбудуться в днях від 28. червня до 1. липня (а до фахово-доповнюючих шкіл до 2. липня) 1932. включно в канцеляріях Управ шкіл перед полуднем і пополудні.

Родичі, що хотіли вписати своїх дітей до І. кл. державної гімназії, мусять мати на увазі, що державні гімназії після ферій не будуть вже мати першої кляси. Тому треба тих дітей вписувати до пятої кляси народніх шкіл „Рідної Школи"!

Сільські Родичі! Майте на увазі, що нині тільки вищеступневі народні школи дають право дитині до дальшої освіти в середніх чи фахових школах.

З огляду на те, що державні міські школи в засаді не приймають сільських дітей, тому вписуйте свої діти до приватних шкіл „Рідної Школи" у Львові і по інших містах.

Українські Родичі! Не занедбуйте Ваших обовязків супроти власних дітей! Старайтеся для них про освіту і виховання, щоби Ваші діти принесли користь Вам і Українському Народові. Вписуйте Ваших дітей до шкіл і захоронок „Рідної Школи"!

Головна Управа „Рідної Школи".

———o———

Дописи.

СКОЛЕ. **(Киринникам пора схаменутись).** Дня 15 червня ц. р. відбулася в Сколім повітова довірочна нарада УНДО при співучасти посла Великановича і ред. Целевича. Прольогом нарад був інцидент, який викликала група киринників з табору т. зв. „націоналістів". Ці „націоналісти" пробували розбити наради, проголошуючи свої резолюції в супроводі криків і тупання. Після відспівання „Не пора" візвано присутніх розійтися, з чим майже всі, особливо молоді погодилися. Остали ся на салі тільки старші, в числі до 30 осіб, які відбули нараду. Будучи на цій нараді, мені пригадувався точнісінько такий самий виступ пяних мазурів. Розуміється, що такі кирині тільки деморалізують селянство і мостять шлях нашим ворогам до всяких політичних махінацій. Після таких виступів селянин, зневірений до свого національного проводу, дає послух всяким політичним спекулянтам на шкоду своєму народові. Краще було би, якби ці „націоналісти" звернули свою енергію в напрямі поглиблення національної свідомости серед селянства, їздили з рефератами по селах, а не сиділи в хатах і веліли своїм мамам казати, що їх нема дома, коли треба їхати на село в освітних справах. **Учасник.**

СТАНИСЛАВІВ. **(Музичне життя).** Минулий сезон був доволі багатий на прояви музичного руху станиславівських товариств: „Станиславівського Бояна" (мішаний хор), „Думки" (мужеський хор) та Муз. Інституту ім. М. Лисенка. Як під оглядом скількости виступів так і виконання точок програми, виступи названих співань-

ких товариств ріжнилися від давніших виступів. В „Бояні" слідно працю не тільки диригента (проф. І. Недільський), але також секретаря і адміністратора Т-ва д-ра І. Кутинського, який з питомою йому енергією, збільшив хор не тільки щодо скількости, але також і якости голосів. Мужеський хор „Думка" зрівноважений голосово, карний та меткий, під проводом свого молодого, але справного диригента п. Степаняка, причинився дуже до піддержання музичного життя Станиславова й околиці. Поминаючи давніші виступи обох хорів, про які були вже часописні згадки, слід би замітити про удачний виступ „Ст. Бояна" в катедральній церкві у Вел. Пятницю, де разом з Муз. Інститутом ім. Лисенка влаштували духовний концерт. „Боян" відспівав псальми Бортнянського та Гайдна, а смичковий квартет Муз. Інституту відіграв дві сонати із „Сім слів на хресті" Гайдна. Овочі шкільної праці Муз. Інституту бачимо із його виступів: чи то з концерту був. елевів, що відбувся ще 3. січня ц. р., чи то із названого вже виступу в церкві, чи з продукцій учеників на останнім пописі, що відбувся у салі „Сокола" дня 26. травня. Всі елеви, яких ми мали нагоду бачити й чути їх гру, від першого року аж до пятого, виказали солідну працю їх учителів та добре підготовання й музикальність у виконанні поодиноких точок програми. У всіх клясах (фортепяну, скрипки, віольончеля й збірної гри) є добрі, талановиті ученики, які повинні посвятитися дальшому музичному образуванню та доповняти нові кадри музично образованої суспільности. — Н. Н.

ЖУРАВНО. (**Свято Шевченка**). Цьогорічне Свято Шевченка, яке влаштувала філія „Просвіти" в Журавні дня 12. VI. ц. р. вечірним концертом, треба вважати з уваги на уклад програми та її виконання направду гарно улядженим святом як на спромогу Журавна. Видно було, що доложено всіх старань, щоби свято випало якнайкраще. Після короткої та змістової святочної промови, публика з великою увагою та приємністю вислухала гарно виголошених декламацій: п. І. Салалуєм — „Кавказ" та п. О. Скориківною — „До Основяненка", продукцій мішаного хору з Ляхович Зарічних в піснях: „Світе тихий", „Сонце заходить", „Пожену я лебеді" та „Ой, у полі верба", — дальше новоутвореної при читальні „Просвіти" в Журавні мандолінової орхестри — „На стрілецьких могилах" та „Серенада" — Крижанівського, цитри п. М. Ковалишинівної — „Садок вишневий коло хати", „Чайка", „Шуміли верби" та „Баркароля". Особливо прекрасною була остання точка програми — жива інсценізація „Тополі" Шевченка, з чого знаменито вивязались пп. М. Коцко, З. Ленциківна, С. Бігунівна та Є. Іваник. На святі була численно зібрана доокилична та майже вся місцева інтелігенція, а міщанство зовсім безсоромно було заступлене ледви кількома особами, тоді, коли підміські левади роїлися від нього. — **Присутний.**

СПОРТ.

КОПАНИЙ МЯЧ.

Золочів.

У. С. Т. Сокіл — Яніна 3:0 (3:0). Змагання товариські. Несподівана, одначе заслужена перемога нашої дружини, для якої ворота добули Косаревич, Лех і Строчан.

Самбір.

Дністер — Корона II. 2:1 (2:0). Змагання за мистец. Ц. кляси.

Ж. К. С. — Дністер 2:1 (1:0). Змагання товариські.

Станиславів.

Станиславовія — Пролом 2:0 (1:0). Мистецтво Б-кляси.

Пролом II. — Станиславовія II. 3:2. Мистецтво Ц-кляси.

Ходорів.

У. С. Т. — Сокіл 1:0 (0:0). Мистецтво Ц-кляси. Гарна гра нашої молодої дружини, яка цілий час мала перевагу. На перший плян вибивалися в У. С. Т. змагуни Терешко і Шварський. Одинокі рішаючі ворота добув Дубаневич.

На санування Т-ва „Просвіта".

XXVI. ВИКАЗ ПІДПИСАНИХ ПОЗИЧОК ДЛЯ САНУВАННЯ Т-ВА „ПРОСВІТА".

Любачів: Сава Дмитро, Опока 5, Трембіцька Катерина 10, Кред. Т-во „Народний Дім" 25, Чайка Михайло, Вілька Жапалівська 5, Василькевич Катерина, Суха Воля 5, Марчак Евген, Бірча 5, Вовкова Катерина, Вівкова 5, Вовк Андрій, Червінки 5, Янковський Евген, Забуже 5, Костек Зеновій, Старе Село 5, Періжкова Марія, Старе Село 5, Періжок Іван, Старе Село 5, Костек Марія, Нове Село 5, Костек Стефа, Нове Село 5, Гарасовський Юліян, Коровиця 5, Симко Ілля, Коровиця 5, Вержбінська Іванна, Липовець 5, Круцькова Марія, Липовець 5, Сайкевич Володимир, Башня Дол. 5, Круцькова Олена, Бігалі 5, Бородачева Розалія, Бігалі 5, Когут Теод., Милків 5, Назаревич Стефа, Щутків 5, Нуль Іван, Диків Новий 5, Гульова Сабіна, Диків Новий 5, Чарнецька Катерина, Диків Новий 5, Луцейко Іван, Футори 5, Мончак Марія, Цівків 5, Луцейко Теодора, Футори 5, Ґлововa Марія, Липина 5, Василькевич Дмитро, Суха Воля 5; **Мельниця:** Мукомела Мих., Кудринці 10, д-р Щурковський Діоніз 50, Яношевський Петро, Кудринці 5; **Миколаїв н. Дн.:** Балаким Юрій 5, о. Вірчак Василь 50, Одноріг Антін 5, Охримівна Леся, Ілів 5, о. Яцик Степан 50, Чит. Просвіти, Ілів 5, Гр.-кат. церква, Ілів 5; **Мости Зелікі:** Рибачевський Теофіль 100, Чит. Просвіти 50, Кооп. „Єдність", Реклинці 20; **Мостиська:** Масник Гринь 5, Савевич Василь 5, м-р Тарнавський Антін 5, о. Тесл[illegible] хайло, Пакість 5, Федевич Тимотей, Черхава 5, [illegible] нецький Йосиф, Чернева 5, Чит. Просвіти, Боля[illegible] **Монастириська:** Лисий Гринь, Бобровники 30; **Надвірна[illegible]** Смеречук Богдан і Смеречук Лев, Рафайлова 5; **Новий Санч:** Тимчук Ілля 25, Филипович Ольга 50, Гр.-к. церква 5; **Олесько:** о. М. Дацько, Підлисє 5; **Перемишль:** Ґітула Мих. і Олекса, Малковичі 6, Татух Степан [illegible] Д-р Хробак Микола 25, Шехович Богдан 25, М-р Чу[illegible] ський Олександер 25, Яцків Теодор 10, Укр. Інститут [illegible] дівчат 200, Т-во опіки над Молодю 10, Жіночий Кружок при чит. Просвіти, Перекопана 10, Котис Константин [illegible] Артимович Антін 10, Іванець Пилип 10, д-р Войто[illegible] тро 10, Рибянська Марія, Вапівці 5; **Перемишляни:** [illegible] ломка Волод., Ладанці 10; **Підволочиська:** Наврoцький Михайло 20, Перегівська Дарія 5, Свідер Іван 10, Чит. Просвіти, Колодіївка 10, Філія Просвіти 20, Кружок Українок 5; **Підгайці:** Моровський Адам, Миросла[illegible] валів 5; **Поморяни:** Павлюк Микола 5, Панчишин Олекса 5, Прокопів Семко, Жабиие 5, Пуківський Павло 5, Рядик 5, Смаль Семко 5, Стасюк Теодор 5, Стельмах Денис 5, Янчинський Василь 5; **Рава Руська:** Швець Петро, Загіре 25, Філія Союзу Українок 50, Климко Володимир, Камінка Лісна 30; **Радехів:** Мусій Ева, Дмитрів 10, Па[illegible]чук Гавриїл, Монастирок 10, Собків Петро, Полове [illegible] Хавалка Іван, Хмільно 20, Федчишин Іван, Дмитрів [illegible] Шпур Теодор, Топорів 10, Читальня Просвіти, Хмільно 10, Кооп. „Єдність", Хмільно 10, Читальня Просвіти, Полове 5, Чит. Просвіти, Мукане 20, Підгайна-Козлівська[illegible] Кустин 10, Іваницький Іван, Ператин 5; **Рогатин:** Мос[illegible] Юліян 5, Павлів Гриць 10, Поритко Іван 30, Мих. Пар[illegible] 20, Ратич Василь 10, Ратичева Анна 5, Ромах Микола [illegible] Стефанович Ярослав 10, Таращук Іван 10, о. Телі[illegible] Денис, Потік 10, Трач Прокіп, Конюшки 50, Угрин-Безгрішний Микола 25, Хоптяк Дмитро 20, Чит. Просвіти 25, Повітова Каса (Українбанк) 100; **Рожнітів:** інж. Се[illegible]евич Микола, Підлюте 50, Альсова Іванна, Лдзіне 5, Левицький Юліян, Осмолода 15, о. Бабій Володимир, Лдзіне 15, д-р Палідвор Василь, Рожнітів 10, Тусевич Марія, Берлоги 10; **Рудки:** Слупський Семен, Загіре 25; **Самбір:** Мартинець Гнат 10, Мосорова Галя 10, д-р Рогуцький Іван 50, Білинський Іван 10, Винницький Степан 15, Союз Українок 15, Курчак Володислав 40, о. Подляшецький Петро, Дорожів 25, Лазарів Василь, Зілець 5, Скорик Ярослав, Бабина 5, Скорик Ольга, Викоти 5.

Разом зол. 2.151.— Разом з усіми попередніми **64.128.29 золотих.**

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 21.VI. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 2·20 зол., за літру молока 17—18 сот., літру сметани 0·90 зол., кг сира [illegible] 3·50 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Середа, 22. VI. год. 7.30 веч. „Гав-гав".

Четвер, 23. VI. год. 7.30 веч. „Королева передмістя".

Театр Ріжнородностей.

Середа, 22. VI. год. 8. веч. „Остання ніч Фреда Крака".

Четвер, 23. VI. год. 8. веч. „Остання ніч Фреда Крака".

Кіна.

АПОЛЬО: „Революціонерка".

КАСІНО: „Таємна 6-ка" (з Уолесом Беррі).

КОПЕРНИК: „Д-р Джекиль і мр Гайд" та Вбивство през. Думера.

ЛЕВ: „Дзвонар із Нотр Даму", нова звукова копія.

МАРУСЕНЬКА: „Д-р Джекиль і мр Гайд" та Вбивство през. Думера.

МІРАЖ: „Прощай Ліліянко, прощай Маскот" (Ліліяна Гарвей, Іго Сим).

ОАЗА: „Льорель і Гарді за кратами".

ПАН: „Сентиментальний романс".

ПАЛЯС: „Ніч шалу".

ПАСАЖ: „Чорний яструб" (Кен Мейнард) і додатки.

ПРОМІНЬ: „Співець Парижа".

СОНЦЕ: Гарі Піль і Чаплін.

СТИЛЕВЕ: „Неаполь співаюче місто".

УТІХА: „Пат і Паташон на зальотах", „Бич правд".

ХИМЕРА: „В маленькій каварні".

Закордонне радіо.

Четвер, 23. червня 1932.

Ляйпціг (259,3) 16.30, 20.00 Концерт, **Братислава** (278,8) 14.30 Концерт, **Мілано** (331,4) 11.15, 13.00, 19.05 Муз. всячина, 20.30 „Ластівка" оп. Пучінія, **Брно** (341,7) 19.30 „Фальстаф" оп. Вердія. **Штутгарт** (360,6) 20.00 „Опир із Кентервіль" зад. О. Уайльда, 21.55 „Мара" оп. Іг. Стравінського. **Гельсінгфорс** (368,1) 19.20 Концерт, **Букарешт** (394,2) 20.00 Спів, Героґевський, тенор опери. **Сотенс** (403,8) 21.00 „Ле Пе ше сов" комедія Куртліна, **Стокгольм** (435,4) 21.00 Шв. пісні, міш. хор. рецитації, **Прага** (488,6) 19.00 „Упадок Аркони" оп. Фібіха, **Відень** (517,2) 11.30, 16.00, 17.00, 19.40 Концерт, 22.20 Циг. музика, **Рига** (525,4) 19.30 Веч. концерт, **Будапешт** (532,9) 21.15 Штравсів концерт, **Харків** (937,5) 15.00 Солісти, 18.00, 20.00, 24.00 Концерт, **Давентрі** (1554,4) 12.00, 13.00, 16.05 Музика, 21.35 „Мидсомер Ів" радіопеса Дрінквотера, **Париж** (1724,1) 20.00, 20.45, 21.30 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Четвер, 23. червня 1932.

12.10, 12.45, 15.10 Грамофон, 12.40 Метеор. ком., 15.00 Госп. ком., 15.40 Почт. скринька для дітей, 15.52 Грамофон, Сільва рерум, 16.40 Поранок (муз. Ґріґа), 17.00 Пополудневий концерт, 18.00 Відчит, 18.20 Вірменська музика, 18.50 Фортепян, 19.45 комунікат м-ства хліборобства, 19.55 Плекання коней, 20.00 Італійські пісні, 21.20 Авдиція, 21.55 Комунікати, около 22.00 трансм. із Варшави „Вінків на Віслі", 22.00, 22.50 Танк. музика, 22.40 Спорт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

„Рідна Школа" в Стрию веде в шк. р. 1932/33 такі школи: 1) 7-кл. народню школу (вправ) для дівчат і хлопців, 2) жіночу семинарію з правом прилюдности (зворотн.) — курси II—V., 3) 4-ту клясу гуманістичної гімназії для дівчат і — залежно від дозволу — також хлопців. Вступні іспити до 4 кл. гімназії і на II., III. і IV. курс семинарії: **28 червня. Вписи до всіх шкіл: щодня передпол (до 4. VII.) Дирекція.** 2070 3—3

Вступні іспити до IV. кляси гуманістичної гімназії Рідної Школи почнуться у вівторок дня 28. червня в год. 10. при вул. Театинській ч. 10. — **Управа.** 1-1

Стислі реколекції в Рогатині (мала Семин): 1) для Пань від 13. липня (веч.) до 17. VII.; 2) **для священиків** від 17. VII. (веч.) до 21. VII. Оплата 4 зол. денно. З собою взяти подушку, простирало і накривало. Провідник о. ігум. де Вохт Ч. Ізб. Зголошуватися негайно у о. Г. Кудрика Рогатин. 2087 2—2

Зїзд товаришів, які 30 літ тому (1902) в акад. гімназії здавали іспит зрілости відбудеться 29. червня (лат. св. Петра і Павла). Розпічнеться спільним Богослуженням в Усп. церкві в год. 7.30. Обовязком кожного товариша на зїзд прибути. — С. Лещій, візитатор, М. Тершаковець, проф. ак. гімн., о. Ліщинський, парох в Бориславі.

Дирекція дів. гімназії Р. Ш. в Станиславові (гуман. тип) подає до відома, що вписи і вступні іспити до всіх кляс від I—VIII. відбудуться в днях від 21.—30. червня. При гімназії є інтернат за міс. оплатою 60 зол. (або харчами). 3—3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПОРУЧАЄМО найбільшу, годинникарсько-ювілерську робітню Домбровський-Розважевський, Академічна 2. 1903 3-?

САМОХОДОВІ ВАРШТАТИ з таліцерським відділом і натрисковою лякерією, поручає фірма **„ESHAPE"** Львів, Личаківська 27, тел. 4-69. Представництво **Ford-Motor Company A. S.** 1998 2—2

ДОРА при Яремчу, пансіон „Тереня", кімнати верандові, пляжа над Прутом. 2008 4—8

ТЕПЕР ПРОДАЄМО: Наймодніші жіночі плащі від зол. 50.—, гарні костюми від зол. 65.—, останні новини суконь від зол. 25.—. Першорядний магазин жіночої конфекції **Яків Посамент,** Львів, вул. Академічна 2 (Готель Жоржа). 2021 5-6

ПЯНІСТКА з укінченою віденською музичною академією і державним іспитом шукає лекції на селі на два місяці: липень і серпень. Приготовляє до музичних іспитів в краю або до вступного до віденської академії. На бажання науки німецької мови і конверзації. Умовини: здорова гірська околиця, добрий харч, добрий фортепян і мала винагорода. Мирослава Левицька, Відень VIII, Josefstädterstrasse 73/6. 2092 1—1

СТУДЕНТ фільософії шукає лекцій на провінції за харч на час вакацій. Зголошення під „Солідний" до Адмін. „Діла".

ЛІЧНИЧО-КУПЕЛЕВЕ ЗАВЕДЕННЯ „ЗЕЛЕМЯНКА" (Шматерівка) в Сколівщині поручає пансіон та купелі солянкові-содові. Ціни поміркованні. Лікар на місці. 2093 1—15

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Б. СЕКУНДАР ЗАГАЛЬНОГО ШПИТАЛЯ У ЛЬВОВІ

Д-р Софія Парфанович

ординує в літньому сезоні в літнисько РОЗЛУЧ.

ФОТОГРАФУВАННЯ 50% ДЕШЕВШЕ

НАЙНОВІШИМИ фотографічними моделями 1932 **АПАРАТІВ:** Zeiss-Ikon, Leitz Rolleiflex, Korelle, Cerot, Dolly, Rodenstock і інші.

НАЙСВІЖШІ матеріали: Плити — Плівки — Папері — Хемікалія. **ПОСПІШНА** 'ОБІТНЯ аматорських робіт видає найліпші праці із добором матеріалів.

Фото-Радіо-Паляс, Львів, вул. Марійська ч. 8

(дім Шпрехера).

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.